

## De Wet geluidhinder eindelijk aangepakt

Het is het intrappen van een open deur om te stellen dat veel wetten en andere regels in ons land achterhaald zijn: ingewikkeld, niet consistent, klant-onvriendelijk etc. Daarom is door de regering een werkgroep ingesteld met als taak eens na te denken over die aspecten en adviezen uit te brengen. Die MDW-werkgroep (MDW staat voor: Marktwerking, Deregulering en Wetgevingskwaliteit) heeft zich ook over de Wet geluidhinder gebogen en een aantal adviezen gegeven. Die adviezen zijn in de zomer van 1996 door de regering in hoofdlijnen accoord bevonden en zij worden nu uitgewerkt in het zgn. MIG-project. MIG staat voor: Modernisering Instrumentarium Geluidbeleid.

De adviezen van de MDW-werkgroep hebben de charme van de eenvoud, zijn logisch en zijn verstrekkend.

Met betrekking tot geluid wordt vastgesteld dat dit verschijnsel zich (nagenoeg) altijd op lokaal niveau voordoet. Derhalve dient de rol van de provincie in de Wet geluidhinder te verminderen terwijl de gemeente juist een steviger grip op de zaak dient te krijgen. De MDW-werkgroep stelt dan ook: "wat lokaal kan, moet lokaal".

Naar mijn mening is dit een juiste constatering en ik steun hem dan ook voor 100%. Het consequent hanteren van de regel "wat lokaal kan, moet lokaal" betekent ook dat er een rol overblijft voor de mede-overheden. Ik ben bijvoorbeeld voorstander van een voortgezet en zo mogelijk krachtiger (Rijks)-bronbeleid. Ook voor de provincie blijft nog wel degelijk een taak over. Ik blijf er echter van overtuigd dat het afhandelen van zaken die tot het lokale domein behoren -en dat is geluid toch doorgaans- ook door lokale bestuurders moet worden gedaan. Ik zie daarbij voor mijzelf als milieugedeputeerde geen taak weggelegd: ik ben geen "super-wethouder".

Op 16 april hield de NSG haar jaarlijkse studiedag. Ik was benieuwd



naar de argumenten vanuit de betrokken beroepsgroep waar men niet zo staat te juichen over het MIG-project. Zou ik iets nieuws horen?

Welnu, ik hoorde inderdaad iets nieuws. Maar dat was niet zo verheffend en heeft zeker niet geleid tot het bijstellen van mijn mening.

Veel van de gereserveerdheid was terug te voeren op ordinaar wantrouwen. Vaak onder een deken van schijn- en afgeleide argumenten bleek de rode draad te zijn: een gemeenteraad heeft niet voldoende kwaliteit om geluidbeleid te voeren.

Naast de arrogantie die hieruit spreekt vraag ik mij bovendien af wat de sceptici die dit argument hanteren voor alternatief hebben? Als je er goed over nadenkt kun je toch tot geen andere conclusie komen dan dat in ons bestel op lokaal niveau de gemeenteraad terecht het beleid bepaalt. En de voorbeelden van lokale uitglijers doen daar niet aan af.

Wat betreft die lokale autonomie, werd ik getroffen door nog een ander fenomeen. Veelvuldig werd tijdens het congres naar voren gebracht dat rechtszekerheid en rechtsgelijkheid behouden moeten blijven.

Onder het begrip rechtszekerheid verstaat men dan de procedure die tot de nieuwe, lokale regelgeving moet leiden. Ook ik ben van mening dat deze procedure zorgvuldig dient te zijn, dat burgers hun mening kenbaar moe-

ten kunnen maken. Die gang van zaken dient in het hele land uniform te worden afgekaart.

Een ander punt is echter de rechtsgelijkheid. Het wordt door velen als een groot goed gezien dat via de provincie in ieder geval op dat niveau een zekere gelijkheid tot stand komt. Met name de vertegenwoordigers uit het bedrijfsleven roepen daar om. Zij zijn beducht voor een gemeentelijke lappendeken van regels.

Het vreemde is echter dat bij het toepassen van gelijkheid de klachten ook niet van de lucht zijn. Dan heet het dat men maatwerk verwacht en niet "gestraft" wil worden met de rigide regels die op een situatie elders zijn toegesneden.

Welnu, voor laatstgenoemd bezwaar heb ik begrip. Maar ik verwacht dan ook dat men genoeg neemt met de keerzijde, te weten een grotere lokale differentiatie. Bovendien zijn we die differentiatie ook gewend: iedere gemeente heeft bijvoorbeeld haar eigen APV. En hoe populair zijn niet de staatjes in de Consumentengids waaruit blijkt hoe duur of goedkoop een gemeente is? En waarom maken we dan wel amok over verschillen in milieubeleid?

Kortom, de Wet geluidhinder wordt naar mijn mening -ondanks haar bezwezen diensten- terecht aangepakt. Het kernargument uit het MDW-rapport "wat lokaal kan, moet lokaal" is te groot, te valide om het te laten vallen vanwege enkele pijnpunten.

De problemen in de praktische sfeer zoals: relatie met de Wet op de Ruimtelijke Ordening, positie van gemeenten die geen geluidnota vaststellen, moet er een harde bovengrens komen of juist niet, zijn oplosbaar.

En de grief van de sceptici over het niveau van gemeenteraden, ach, dat argument was interessant om te horen maar het heeft mij eerder gesterkt in de overtuiging dat met het MIG-project de goede weg is ingeslagen.